

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Almelo, van 13 januari 2011 in zaak nr. 10/19643 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 juni 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 januari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 februari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De vreemdeling heeft bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 februari 2012, een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Ingevolge artikel 3, tweede lid, van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening), voor zover thans van belang, kan, in afwijking van het eerste lid, elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

2.3. Volgens paragraaf C3/2.3.6.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) kan de lidstaat, indien de vreemdeling op basis van bijzondere, individuele omstandigheden aannemelijk maakt dat het overdragen van de vreemdeling aan de verantwoordelijke lidstaat van een onevenredige hardheid getuigt, ook in dergelijke individuele gevallen gebruik maken van de bevoegdheid van artikel 3, tweede lid, van de Verordening. Welke aspecten in dit kader een rol (kunnen) spelen, is niet zonder meer te duiden nu het met name zal gaan om de omstandigheden van het geval en in hoeverre deze bijzondere omstandigheden kunnen leiden tot de conclusie dat voortzetting van de Dublinprocedure als onevenredig hard moet worden beschouwd. Daarbij is de enkele aanwezigheid van medische aspecten niet voldoende om te spreken van bijzondere omstandigheden, omdat de medische voorzieningen in de lidstaten in beginsel worden verondersteld vergelijkbaar te zijn en het interstatelijk vertrouwensbeginsel met zich brengt

dat er vanuit moet worden gegaan dat de voorzieningen in de lidstaten ook ter beschikking staan voor de Dublinclaimant. Dit lijdt slechts uitzondering indien de vreemdeling met concrete aanwijzingen aannemelijk maakt dat dit uitgangspunt in zijn of haar geval niet opgaat, aldus de Vc 2000.

2.4. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij in strijd met paragraaf C3/2.3.6.4 van de Vc 2000 heeft gehandeld en derhalve de asielaanvraag van de vreemdeling met toepassing van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich had dienen te trekken, omdat het, gelet op de medische klachten van de vreemdeling en de omstandigheid dat de minister in zijn zaak zodanige fouten heeft gemaakt dat deze klachten zijn verergerd, van een onevenredige hardheid zou getuigen om de vreemdeling over te dragen aan Polen. Daartoe voert de minister aan dat de rechtbank, door aldus te overwegen een eigen oordeel heeft gegeven en de door haar te betrachten terughoudendheid bij de beoordeling van de aan artikel 3, tweede lid, van de Verordening gegeven toepassing niet heeft onderkend.

2.4.1. De uitoefening van de bevoegdheid die is neergelegd in artikel 3, tweede lid, van de Verordening, is aan de minister overgelaten. Volgens paragraaf C3/2.3.6.4 van de Vc 2000 kan de minister, ook in gevallen waarin de vreemdeling op basis van bijzondere, individuele omstandigheden aannemelijk maakt dat zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van een onevenredige hardheid getuigt, gebruik maken van de in artikel 3, tweede lid, van de Verordening neergelegde bevoegdheid. Het is aan de minister om te beoordelen of in het geval van de vreemdeling sprake is van zodanig bijzondere individuele omstandigheden dat het behandelen van zijn asielverzoek in de rede ligt. De rechter zal die beoordeling terughoudend dienen te toetsen. Deze terughoudende toetsing laat onverlet dat de rechter de besluitvorming die tot het oordeel van de minister heeft geleid, moet toetsen aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering, maar staat eraan in de weg dat de rechter bij die toetsing zijn eigen oordeel in de plaats stelt van dat van de minister. Door te overwegen zoals zij heeft gedaan, waarbij de rechtbank haar eigen oordeel over het gewicht van de door de vreemdeling aangevoerde individuele omstandigheden heeft gegeven, heeft de rechtbank dit niet onderkend.

De grief slaagt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen overigens in het hogerberoepsschrift is aangevoerd behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 2 juni 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden voor zover daarop, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.6. De vreemdeling betoogt dat de minister zijn asielverzoek met toepassing van artikel 3, tweede lid, van de Verordening in behandeling had moeten nemen.

Daartoe voert de vreemdeling aan dat hij tijdens het militair offensief van Georgië tegen Zuid-Ossetië is gedwongen om huizen van Georgiërs aan te wijzen en hij Polen heeft verlaten vanwege ernstige bedreigingen door Georgische slachtoffers die hem hebben herkend.

Voorts betoogt de vreemdeling dat hij getraumatiseerd is en in Polen niet de benodigde medische zorg zal kunnen verkrijgen. Hij zal evenmin een effectief rechtsmiddel kunnen aanwenden tegen het niet nakomen van de verdragsverplichtingen door Polen.

Ter toelichting van zijn betoog verwijst de vreemdeling naar het rapport "The situation of Chechen asylum seekers and refugees in Poland and effects of the EU Dublin II Regulation" van B. Eßer, B. Gladysch en B. Suwelack van februari 2005, het rapport "Summary Report on the Application of the Dublin II Regulation in Europe" van ECRE/ELENA van maart 2006, een uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 26 maart 2009 in zaken nrs. 08/43218, 08/43221, 08/43217 en 08/43220, het rapport "Le système d'asile en Pologne" van Forumréfugiés van maart 2009 en de op 12 augustus 2010 door het Court of Appeal van Engeland en Wales (hierna: het Court of Appeal) aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) gestelde prejudiciële vragen.

2.6.1. Vooropgesteld moet worden dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij de autoriteiten van Polen geen afdoende bescherming zal kunnen verkrijgen tegen de jegens hem geuite bedreigingen. Daarbij is mede in aanmerking genomen dat de vreemdeling heeft verklaard dat hij geen bescherming heeft gevraagd aan de Poolse autoriteiten. Voorts heeft de vreemdeling geen informatie overgelegd waaruit blijkt dat het vragen van bescherming aan de Poolse autoriteiten voor hem gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht. Onder deze omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat van de vreemdeling kan worden gevergd dat hij zich voor bescherming tot de Poolse autoriteiten wendt.

2.6.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 14 juli 2011 in zaak nr. 201009278/1/V3; www.raadvanstate.nl), bestaat geen grond voor het oordeel dat de door het Court of Appeal aan het Hof van Justitie gestelde prejudiciële vragen in de weg staan aan een besluit van de minister tot overdracht van een vreemdeling met toepassing van de Verordening. Bij dat oordeel heeft de Afdeling onder meer betrokken dat, gelet op de beoordeling waartoe het arrest van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, zaak nr. 30696/09, JV 2011/68 (hierna: het arrest in de zaak M.S.S.) noopt, ervan kan worden uitgegaan dat eventuele schendingen van het Unierecht in het land waaraan de vreemdeling wordt overgedragen die buiten het kader van de door het EHRM in de zaak M.S.S. bij de beoordeling betrokken aspecten vallen en derhalve niet leiden tot de conclusie dat bij overdracht aan een andere lidstaat sprake is van een dreigende schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, niet tot het oordeel

leiden dat een lidstaat vanwege dergelijke schendingen de behandeling van een asielverzoek met toepassing van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich moet trekken. Uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 (www.curia.europa.eu) blijkt dat zo op de juiste wijze is beoordeeld of wordt voldaan aan de eisen die voortvloeien uit het Unierecht.

2.6.3. Voornoemd rapport van ziet
op Tsjetsjeense asielzoekers en vluchtelingen – terwijl de vreemdeling Georgisch is – en in algemene zin op de gevolgen van de Dublinverordening voor de Poolse asielpraktijk.

In het rapport van ECRE/ELENA van maart 2006 wordt slechts in zeer algemene zin de situatie in de lidstaten omschreven.

In de door de vreemdeling aangehaalde uitspraak van 26 maart 2009 heeft de voorzieningenrechter geconcludeerd dat de minister, gelet op de in die zaken gebleken omstandigheden, onvoldoende heeft gemotiveerd waarom geen sprake is van zodanig bijzondere, individuele omstandigheden dat de overdracht van de vreemdelingen aan Polen van een onevenredige hardheid getuigt. Die omstandigheden zijn evenwel in de onderhavige zaak niet aan de orde.

Uit de aangehaalde passage van het rapport van Forumréfugiés blijkt niet dat, indien nodig, specialistische zorg niet beschikbaar is voor asielzoekers in Polen.

Gelet op het voorgaande kan van de door de vreemdeling ingeroepen stukken op voorhand worden gezegd dat deze niet relevant zijn voor de beantwoording van de vraag of de in het arrest in de zaak M.S.S. in dat verband genoemde aspecten aan overdracht in de weg zouden moeten staan. Met de door hem overgelegde stukken heeft de vreemdeling evenmin aannemelijk gemaakt dat hij in Polen, indien nodig, niet de benodigde medische zorg kan verkrijgen. Er bestaat, wat ook zij van de medische situatie van de vreemdeling, dan ook geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat de medische voorzieningen in Polen moeten worden geacht vergelijkbaar te zijn met die in Nederland en dat de medische klachten van de vreemdeling, indien nodig, in Polen kunnen worden behandeld.

Derhalve bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet zonder nadere motivering met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt heeft kunnen stellen dat ervan kan worden uitgegaan dat Polen de refoulementverboden niet schendt en bestaat evenmin grond voor de conclusie dat het standpunt van de minister, dat geen sprake is van bijzondere individuele omstandigheden die aanleiding geven gebruik te maken van de bevoegdheid het asielverzoek van de vreemdeling aan zich te trekken, de rechterlijke toetsing niet kan doorstaan.

2.6.4. Derhalve heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat in dit geval geen aanleiding bestaat gebruik te maken van de hem ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Verordening toekomende bevoegdheid de asielaanvraag van de vreemdeling aan zich te trekken.

De beroepsgronden falen.

2.7. Gelet op het voorgaande zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 2 juni 2010 van de minister van Justitie alsnog ongegrond verklaren.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 13 januari 2011 in zaak nr. 10/19643;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

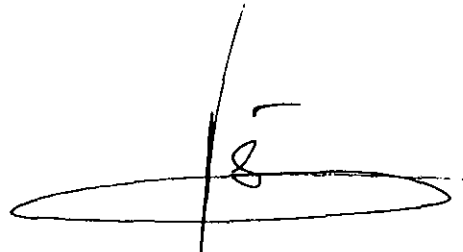
w.g. Graat
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 juli 2012

307-633.

Verzonden: 24 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser